

Arrest

nr. 205 545 van 20 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE LANGE *loco* advocaat P. ROELS, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 februari 2016 en heeft op 3 maart 2016 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker werd door het CGVS op 15 mei 2017 gehoord in het Sorani.

1.3. Op 31 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Suleymaniyah (Noord-Irak). Op 5 december 2008 vroeg u een eerste maal asiel aan bij de Belgische asiendiensten waarin u verklaarde A. M., S. te heten, geboren op 6 oktober 1992 en afkomstig te zijn uit Kirkuk (Centraal-Irak). U verklaarde samen met uw gezin (uw ouders en twee broers) in november 2008 Irak te hebben verlaten, nadat uw vader werd gevraagd mee te werken aan een aanslag. U verklaarde dat u in Turkije werd gescheiden van uw familie en dat uw familie gearresteerd werd door de Turkse autoriteiten.

Op 2 februari 2010 nam het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar niet enkel geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtaanleiding, maar tevens aan uw bewering minderjarig te zijn en uit Kirkuk afkomstig. Deze beslissing werd op 10 mei 2010 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg op 11 juni 2010 en 21 februari 2011 een tweede en derde maal asiel aan waarin de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) telkens besliste om de aanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13 quater). In juli 2013 werden uw vingerafdrukken genomen in Finland. U werd naar België teruggebracht waar u op 13 augustus 2013 een vierde maal asiel aanvraag. Op 18 september 2013 werd u door de DVZ geacht afstand te hebben gedaan van uw asielaanvraag. U zou in oktober 2013 met IOM terug zijn gekeerd naar Irak, waar u zich in Suleymaniyah ging vestigen. In januari 2016 zou u Irak opnieuw zijn ontvlucht, ditmaal samen met uw broer M., R. A. M. (O.V.:...). Via Turkije, Griekenland en een voorts onduidelijke reisroute kwam u op 9 februari 2016 aan in België. Op 3 maart 2016 vroeg u voor een vijfde maal asiel aan. Ditmaal verklaart u M., R. A. M. te heten, geboren te zijn op 1 oktober 1989 te Suleymaniyah. In 1991 zou u, samen met uw moeder en broers naar Nederland zijn gegaan om er uw vader te vervoegen die er een tijdelijke verblijfsvergunning had. U zou er zijn gebleven tot 2005, waarna jullie met het gezin terugkeerden naar Suleymaniyah. U verklaart eerder leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd, maar zou ditmaal de waarheid spreken over wat er zich heeft voorgedaan. Zo zou u in 2008 vanuit Suleymaniyah naar België zijn gevlucht nadat u een relatie zou hebben gehad met een meisje en dit tegen de zin van haar familie was. U zou daarbij zowel de familie van het meisje als uw vader oneer hebben aangedaan, waardoor uw vader de familie van het meisje de vrijgeleide gaf om u te doden. Uit vrees voor uw leven zou u zijn gevlucht. Nadat uw familie en kennissen u ervan hadden verzekerd dat de problematiek met betrekking tot het meisje was opgelost – ze was ondertussen gehuwd en had één kind – én aangezien uw leven in België niet gemakkelijk was, besloot u terug te keren naar Irak waar u zich samen met uw familie in Suleymaniyah vestigde. U zou aan het werk zijn geweest bij een transportfirma en af en toe naar huis zijn gegaan om uw moeder, broers en zus te bezoeken. De relatie met uw vader zou stroef zijn gebleven. Uw vader zou sinds lange tijd officier zijn bij de Koerdische Peshmerga's. In januari 2016 zou u van hem hebben vernomen dat u en uw broer R. door hem werden ingeschreven bij de Peshmerga. U zou tegen het eind van de maand naar de frontlinie moeten gaan om er te vechten tegen IS. U en uw broer wilden niet ten strijde trekken en jullie besloten Irak op 24 januari 2016 te verlaten. Via Turkije, Griekenland en een voorts onduidelijke reisroute kwamen jullie op 9 februari 2016 aan in België. Uw broer werd naar Duitsland teruggebracht nadat bleek dat zijn vingerafdrukken er werden genomen en wacht er momenteel zijn procedure af. Ter staving van uw asielrelaas legt u enkele foto's van uw gezin en uw vader in functie, uw paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en rijbewijs neer.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève en dit omwille van de hierna volgende redenen:

Allereerst dient te worden vastgesteld dat u er niet voor terugdeinst u zich van valse verklaringen en valse documenten te bedienen teneinde een verblijfsstatuut te trachten te bekomen. Er kan worden vastgesteld dat u herhaaldelijk verschillende elementen en feiten moedwillig hebt vervalst of verzwegen teneinde op frauduleuze wijze uw verblijf te legaliseren. Zo dient te worden vastgesteld dat u zich vanaf 2008 bediende van een alias, zijnde A. M., S., geboren op 6 oktober 1992 en afkomstig uit Kirkuk (Centraal-Irak). Om uw valse identiteit kracht bij te zetten, liet u tevens een valse identiteitskaart en een vals nationaliteitsbewijs opmaken en liet u valse verklaringen optekenen met betrekking tot uw identiteit,

uw zogenaamde minderjarigheid, uw afkomst en uw recente verblijfplaatsen. Zo diende u onder deze alias tussen 2008 en 2013 vier asielaanvragen in bij de Belgische asielinstellingen. U ging in juli 2013 zelfs naar Finland om er asiel aan te vragen, waar u onrechtmatig beweerde in 2012 vanuit België terug te zijn gekeerd naar Irak (zie administratief dossier). Bovenstaand bedrog bleek echter slechts het tipje van de ijsberg te zijn, daar u slechts bij uw huidige vijfde asielaanvraag in 2016 te kennen gaf van 1991 tot 2005, in Nederland te hebben verbleven en er school te hebben gelopen (zie administratief dossier, CGVS, pg. 3). Dat u een verblijfsduur van 14 jaar in Nederland moedwillig hebt verzwegen en zich daarentegen in 2008 voordeed als een minderjarige, geboren en getogen in Kirkuk onder een valse identiteit, tarta alle verbeelding. Bovenstaande houdt uiteraard reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot uw algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw huidige asielmotieven in het bijzonder.

Deze keer echter wilt u graag schoon schip maken en overgaan tot het vertellen van de volledige waarheid (CGVS, pg.2). U zet uw woorden initieel kracht bij door het voorleggen van een paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en rijbewijs waaruit wel degelijk blijkt dat u de voorgenoemde M., R. A. M. blijkt te zijn, geboren op 1 oktober 1989 te Suleymaniyah. Het vervolg van uw huidige asielrelaas kan echter opnieuw ernstig in vraag worden gesteld. U beweert nu dat u, nadat u en uw familieleden in 2005 terugkeerden vanuit Nederland, in 2008 Irak ontvluchtte na een conflict dat zich voordeed nadat u een relatie zou hebben gehad met een meisje uit uw buurt. Daar u uw familie en haar familie oneer zou hebben aangedaan, zou haar familie geen andere optie meer hebben gezien dan u te vermoorden. Uw vader zou hen daartoe de vrijgeleide hebben gegeven (CGVS, pg.4).

Logischerwijze kan de vraag worden gesteld waarom u in 2008 niet met dit relaas op de proppen kwam, maar daarentegen besloot compleet frauduleuze verklaringen af te leggen en u te bedienen van frauduleuze documenten om de Belgische asielinstellingen te trachten te misleiden. Uw antwoord hierop is niet afdoende. Zo stelt u dat uw vrees om terug te zullen worden gestuurd naar Irak dusdanig groot was dat u tot deze fraude bent overgegaan (CGVS, pg.7). Er dient geen betoog dat indien uw daadwerkelijke vrees gelinkt was met dit eermoord conflict, u zich niet had moeten bedienen van frauduleuze verklaringen, maar u - zoals van u evenals van iedere asielzoeker wordt verwacht - uw echte vluchtaanleiding in alle eerlijkheid had verwoord en zodoende het CGVS in staat stelde een correcte appreciatie te maken van uw voorgehouden vrees. Anno 2017 kan bovendien worden vastgesteld dat uw nieuwe voorgehouden vluchtaanleiding van 2008 opnieuw als compleet ongeloofwaardig moet worden bestempeld. U, die immers vreesde te zullen worden vermoord in het kader van een eermoord omwille van een geheime relatie met een meisje, bent zelfs niet in staat de naam te noemen van de familie van het meisje en aldus ook de actoren van uw vervolging. U komt, na enige aarzeling, niet verder dan dat haar vaders naam 'Mohammed' is en kent haar familienaam of de stam waartoe ze behoorde niet (CGVS, pg.8). Uw bevreemdend argument dat u hield van het meisje en dat u in dat geval de gegevens van haar ouders of haar familie niet zou opzoeken ofzo (CGVS, pg.8), maakt uw verklaringen meteen met de grond gelijk. Immers is het niet het meisje dat u zou vermoorden, maar haar vader. Overigens speelt een dergelijk eerconflict zich af tussen twee families of stammen, dat u niet verder in detail kunt treden betreffende haar familie en aldus niet kunt aangeven door wie u werd gevisieerd, maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas. De ongeloofwaardigheid van uw relaas wordt nog bevestigd door het feit dat u niet kunt aangeven hoe het probleem tussen u en de familie van het meisje werd opgelost zodat u in 2013 kon terugkeren naar Irak zonder nog geconfronteerd te worden met deze familie (CGVS, pg.8).

Deze vaststelling tast mede gezien uw verleden ook de geloofwaardigheid van uw nieuwe asielmotieven aan, namelijk dat u en uw broer door uw vader, die als peshmerga werkzaam was, werden ingeschreven als peshmerga en Irak ontvluchtte omdat u niet wou deelnemen aan de strijd tegen IS. Het ongeloofwaardig karakter van deze asielmotieven wordt bevestigd door volgende vaststellingen.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u in vorige asielaanvragen aangaf dat uw vader in een benzinstation werkte (CGVS, pg.7). Opnieuw dient te worden vastgesteld dat het afleggen van wisselende verklaringen het CGVS in de onmogelijkheid stelt om een correcte inschatting te maken van uw persoon. Dat u in huidige aanvraag foto's voorlegt waaruit zou moeten blijken dat uw vader wel degelijk werkzaam was bij de Peshmerga doet hier geen afbreuk aan. U kunt immers op geen enkele andere manier de werkzaamheden van uw vader aantonen en beweerde in het verleden dat uw vader een andere functie uitoefende, uit foto's kan overigens geen familiale band worden afgeleid. Bovendien kunt u de graad van uw vader niet correct duiden daar u aangeeft dat hij als naqib werkzaam was (kapitein), maar dat hij over een schouderteken beschikte met twee sterren en een adelaar (CGVS, pg. 7). Laatstgenoemd schouderteken behoort echter toe aan een aqid (kolonel), hetgeen hoger in rang is

dan een naqib. Eerder had u tijdens uw gehoor bij het CGVS vreemd genoeg aangegeven dat u niet wist of uw vader de rang van aqid had of misschien nog hoger (CGVS, pg. 5). Dient te worden opgemerkt dat u bij de DVZ nog verklaarde dat uw vader de rang van amid (brigadier-generaal) bekleedde (DVZ verklaring meervoudige aanvraag, punt 15).

U bedient zich verder van een blote bewering als zou uw vader u en uw broer als peshmerga hebben ingeschreven en dat jullie opeens ten strijde dienden te trekken tegen IS. U weet echter niet aan te geven hoelang u reeds was ingeschreven als peshmerga en waarom u anno 2016 opeens massaal tegen IS moest gaan vechten (CGVS, pg.8). Er kan verondersteld worden dat indien u daadwerkelijk was ingeschreven als peshmerga, er ook zou worden verwacht dat u zou meedoen aan een militaire training en u als peshmerga actief zou zijn. Dat u, terwijl u zou zijn ingeschreven als peshmerga, zomaar op uw lauweren kon rusten om opeens in actieve strijd te worden ingezet, is zeer onwaarschijnlijk te noemen.

Bovendien kan worden aangenomen dat indien u daadwerkelijk was ingeschreven als peshmerga en u onderhevig was aan het bevel dat buiten de bevoegdheid van uw vader viel om alle peshmerga's naar het front te sturen (CGVS, pg.8), u bij een weigering als deserteur zou worden gezien. Dit wordt door u bevestigd (CGVS, pg.9). Alhoewel u stelt dat op desertie straffen worden gelegd, kunt u niet aangeven of dit ook bij u het geval is (CGVS, pg.9). U weet niet wat er zich verder heeft afgespeeld na uw vertrek uit Irak (CGVS, pg.9) en zou uw moeder, waarmee u nog steeds in contact staat (CGVS, pg.9), hierover niet hebben bevraagd (CGVS, pg.9). Het gebrek aan initiatief dat u stelt om u te informeren over de gebeurtenissen die de aanleiding vormden van uw vertrek en de evolutie van uw persoonlijk probleem, maakt verder dat aan uw blote bewering geen geloof kan worden gesteld. Hierbij moet worden opgemerkt dat u klaarblijkelijk probleemloos op legale wijze met uw eigen paspoort Irak kon verlaten (zie paspoort).

Bovenstaande maakt dat geen geloof wordt gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. De overige door u voorgelegde documenten zijn een aanwijzing voor uw huidige voorgehouden identiteit en herkomst maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleymaniyah te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier

noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export ende inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

- “- Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet – schending van de materiële motiveringsverplichting*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel.*

4.1.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de verzoeker geen gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt, omdat:

- Verzoeker legde eerder valse verklaringen af en gebruikte valse documenten;*
- De nieuwe volgehouden vluchtaanleiding van 2008 – vrees voor eermoord - wordt als compleet ongeloofwaardig bestempeld;*
- Verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de positie van zijn vader en zijn plotse inschrijving als peshmerga*
- Er in hoofde van de verzoeker in de provincie Suleymaniyah geen nood is aan subsidiaire beschermingsstatus;*

De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

4.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden.

4.3.

Terwijl verzoeker eindelijk beslist om schoon schip te houden en de waarheid te vertellen hakt het CGVS er meteen in door uitvoerig te benadrukken welke valse verklaringen en stukken verzoeker vroeger wel niet allemaal had gebruikt.

Dit terwijl verzoeker originele stukken omtrent zijn identiteit voorlegde.

4.4.

De nieuwe volgehouden vluchtaanleiding van 2008 – vrees voor eermoord - wordt door het CGVS als compleet ongeloofwaardig bestempeld.

Verzoeker benadrukt dat hij in die periode gedurende 5 à 6 maanden een geheime relatie had met een zekere J.

Toen haar familie dit ontdekte, ging men er onmiddellijk van uit dat er seks voor het huwelijk had plaatsgevonden wat als een groot oneer werd aanzien.

De familie van J. was vernederd en maakte dit ook kenbaar aan de vader van verzoeker die hen vrijgeleide gaf om verzoeker te doden.

Verzoeker benadrukt dat hij J. steeds in het geheim zag en de 'relatie' niet lang heeft geduurd – reden waarom hij niet weet tot welke stam de familie van het meisje behoorde.

Het CGVS kan en wil niet begrijpen dat verzoeker niet meer gegevens heeft over de familie van het meisje terwijl verzoeker trachtte dit aannemelijk te maken.

De reden dat verzoeker in 2013 kon terugkeren naar Irak zonder met voormelde problemen te worden geconfronteerd ligt in het feit dat de familie van verzoeker is verhuisd en beide families nu in andere delen van de stad wonen en men elkaar niet tegenkomt.

4.5.

Het CGVS meent dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de positie van zijn vader als peshmerga en hun plotse inschrijving als peshmerga om de wapens op te nemen tegen IS.

Verzoeker stelt dat zijn vader de positie van aqid (kolonel) bekleedt wat blijkt uit het schouderteken dat 2 sterren en een adelaar bevat.

Verzoeker begrijpt niet dat hij zou aangegeven hebben dat zijn vader de positie van naqib (kapitein) bekleedde.

Verzoeker benadrukt dat zijn vader de macht had om hem en zijn broer in te schrijven als peshmerga en naar het front te sturen.

Zo geschiedde ook in 2016.

Het al dan niet volgen van een militaire training was van geen belang.

Iemand hoger in rang dan de vader van verzoeker heeft hem de opdracht gegeven om al zijn peshmerga's in te schrijven en zo ook zijn zonen.

Er was plots extra mankracht nodig om te vechten tegen IS.

Verzoeker kreeg op die dag te horen:

- 1/ jij bent vanaf heden peshmerga*
- 2/ jij moet ten strijde trekken*

Verzoeker en zijn broer riskeerde te worden opgepakt en bestraft indien ze niet zouden gehoorzamen (desertie).

4.6.

Verzoeker benadrukt voor het overige dat:

- Hij in de periode 1999 – 2005 in Nederland heeft verbleven en niet sinds 1991*
- Het CGVS niets over het werk van verzoeker heeft gevraagd*
- Hij geen stamnamen kent en in Irak op vandaag iedereen zijn eigen naam draagt + vaders naam + grootvaders naam los van stamnamen*

- *Hij geen kans heeft gehad om de volgens het CGVS onduidelijke reisroute uit te leggen
Dit alles kan het CGVS niet zomaar in de wind slaan.*

Zij dienen hier ter dege rekening mee te houden.

Met betrekking tot subsidiaire bescherming:

Naast de vluchtelingenstatus kan aan de asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loop op ernstige schade.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de Iraakse provincie Suleymaniyah.

Het CGVS stelt dat zij haar beslissing gebaseerd heeft op de COI-Focus van 4.11.2016.

Echter heeft de verzoeker hier ernstige vragen bij.

Immers is de motivering omtrent de subsidiaire bescherming een standaard motivering van de Commissaris-Generaal.

De vraag rijst hier of de Commissaris-Generaal een afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in de provincie Suleymaniyah

Er kan onmogelijk voorgehouden worden dat dit het geval is.

Immers doet de Commissaris-Generaal uitschijnen dat de beslissing gebaseerd is op de actuele situatie doch het rapport waar zij naar verwijst dateert van begin november 2016 of 7 maanden geleden.

Dit is niet actueel.

Daarnaast dient onderlijnd te worden dat het CGVS de complexe veiligheidssituatie erkent.

Het is niet alleen complex, maar vooral willekeurig.

Hoewel de Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft, kan zij wel in casu oordelen in volheid van bevoegdheid.

Uit de informatie blijkt dat de provincie Suleymaniyah in elk geval een plaats is waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Bijgevolg kan uw Raad op grond van de voorgelegde informatie wel overgaan tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoeker verzoekt de Raad in hoofdorde om het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen.

Ondergeschikt verzoekt verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS nu hoe dan ook vast staat dat de beslissing niet gestoeld is op actuele informatie en de beslissing niet genomen is gebaseerd is op een grondig onderzoek.”

2.2. Stukken

Verzoeker legt geen nieuwe stukken neer.

De verwerende partij legt in een aanvullende nota de volgende documenten neer:

- “COI Focus, De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio, d.d. 14 maart 2018”;
- “COI Focus Irak: De bereikbaarheid van de Koerdisch Autonome Regio via de lucht, d.d. 13 april 2018”.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat:

(i.) verzoeker legde reeds eerder valse verklaringen af en legde valse documenten voor. Zo bediende hij zich vanaf 2008 van een alias, zijnde A. M., S., geboren op 6 oktober 1992 en afkomstig uit Kirkuk (Centraal-Irak). Hij steunde zich daarbij op een valse identiteitskaart en een vals nationaliteitsbewijs. Hij legde valse verklaringen af over zijn identiteit, zijn minderjarigheid, zijn afkomst en recente verblijfplaatsen. Hij diende onder deze alias tussen 2008 en 2013 vier asielaanvragen in. In juli 2013 vroeg hij in Finland asiel aan, waar hij onjuist beweerde in 2012 vanuit België terug te zijn gekeerd naar Irak (zie administratief dossier). In de huidige vijfde asielaanvraag verklaarde hij van 1991 tot 2005 in Nederland te hebben verbleven en er school te hebben gelopen. Dat hij een verblijfsduur van 14 jaar in Nederland moedwillig heeft verzwegen en zich in 2008 voordeed als een minderjarige, geboren en getogen in Kirkuk onder een valse identiteit, is een negatieve indicatie met betrekking tot zijn algehele geloofwaardigheid alsook de geloofwaardigheid van zijn huidige asielmotieven;

(ii.) verzoeker verklaart dat hij deze keer de volledige waarheid wil vertellen. Verzoeker legt een paspoort, identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en rijbewijs voor waaruit blijkt dat verzoeker M., R. A. M. zou zijn, geboren op 1 oktober 1989 te Suleymaniyah. Verzoeker beweert nu dat hij, nadat hij met zijn familieleden in 2005 terugkeerde uit Nederland, in 2008 Irak ontvluchtte na een conflict dat zich voordeed nadat hij een relatie had met een meisje uit de buurt. Daar verzoeker zijn familie en haar familie oneer zou hebben aangedaan, zou haar familie hem willen vermoorden. Verzoekers vader zou hen daartoe de vrijgeleide hebben gegeven (CGVS, pg.4).

Verzoeker vertelde dit verhaal niet in 2008 maar besloot toen frauduleuze verklaringen af te leggen en zich te bedienen van frauduleuze documenten. Indien verzoeker werkelijk een vrees had door dit eermoord-conflict, had hij zich niet moeten bedienen van frauduleuze verklaringen, maar had hij de echte vluchtaanleiding in alle eerlijkheid verwoord en zodoende het CGVS in staat gesteld om een correcte appreciatie te maken van de voorgehouden vrees. Thans blijkt ook de nieuwe voorgehouden vluchtaanleiding van 2008 compleet ongeloofwaardig. Verzoeker vreesde te worden vermoord in het kader van een eermoord omwille van een geheime relatie met een meisje, maar kan de naam niet noemen van de familie van het meisje en dus ook niet van zijn belagers. Later verklaarde hij dat haar vaders naam 'Mohammed' is en kent haar familienaam of de stam waartoe ze behoorde niet (CGVS, pg.8). Het argument dat hij hield van het meisje en daarom de gegevens van haar ouders of familie niet opzocht, is ongeloofwaardig. Verzoeker vreest immers niet het meisje, maar haar vader. Een dergelijk eerconflict speelt zich af tussen twee families of stammen, dat hij niet verder in detail kan treden betreffende haar familie en aldus niet kan aangeven door wie hij werd gevisieerd, maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas. De ongeloofwaardigheid van het relaas wordt nog bevestigd doordat hij niet kan verklaren hoe het probleem tussen verzoeker en de familie van het meisje werd opgelost zodat hij in 2013 kon terugkeren naar Irak zonder nog geconfronteerd te worden met deze familie (CGVS, pg.8).

(iii.) Ook de nieuwe asielmotieven, namelijk dat verzoeker en zijn broer door zijn vader, die peshmerga is, werden ingeschreven als peshmerga en Irak ontvluchtte omdat hij niet wou deelnemen aan de strijd tegen IS, zijn ongeloofwaardig:

1. in vorige asielaanvragen verklaarde verzoeker dat zijn vader in een benzinstation werkte (CGVS, pg.7). Verzoekers wisselende verklaringen maken het CGVS onmogelijkheid om een correcte

inschatting te maken van zijn persoon. Dat hij thans foto's voorlegt waaruit moet blijken dat zijn vader wel degelijk bij de peshmerga is, doet hier geen afbreuk aan. Verzoeker kan op geen enkele andere manier de activiteiten van zijn vader aantonen en beweerde in het verleden dat zijn vader een andere functie uitoefende; uit foto's kan overigens geen familiale band worden afgeleid. Verzoeker kan ook de graad van zijn vader niet correct duiden, nu hij verklaart dat hij als naqib werkte (kapitein), maar dat hij over een schouderteken beschikte met twee sterren en een adelaar (CGVS, pg. 7). Dit schouderteken behoort echter toe aan een aqid (kolonel), hetgeen hoger in rang is dan een naqib. Eerder in het gehoor bij het CGVS verklaarde hij dat hij niet wist of zijn vader de rang van aqid had of misschien nog hoger (CGVS, pg. 5). Voor de DVZ verklaarde hij weer dat zijn vader de rang van amid (brigadier-generaal) had.

2. verzoeker verklaart dat zijn vader hem en zijn broer als peshmerga zou hebben ingeschreven en dat zij opeens ten strijde dienden te trekken tegen IS. Hij weet niet hoelang hij reeds was ingeschreven als peshmerga en waarom hij in 2016 opeens massaal tegen IS moest gaan vechten (CGVS, pg.8). Er kan verondersteld worden dat indien hij daadwerkelijk was ingeschreven als peshmerga, er ook zou worden verwacht dat hij zou meedoen aan een militaire training en hij als peshmerga actief zou zijn. Dat hij, terwijl hij zou zijn ingeschreven als peshmerga, zomaar op zijn lauweren kon rusten om opeens in actieve strijd te worden ingezet, is zeer onwaarschijnlijk.

3. indien verzoeker daadwerkelijk was ingeschreven als peshmerga en onderhevig was aan het bevel dat buiten de bevoegdheid van zijn vader viel om alle peshmerga's naar het front te sturen (CGVS, pg.8), zou hij bij een weigering als deserteur worden gezien. Verzoeker weet echter niet of hij een straf riskeert als deserteur. Hij weet ook niet wat zich verder heeft afgespeeld na zijn vertrek uit Irak en hierover heeft zijn moeder, waarmee hij nog steeds contact heeft, niets gevraagd (CGVS, pg.9). Het gebrek aan initiatief om zich te informeren over de gebeurtenissen die de aanleiding vormden van zijn vertrek en de evolutie van zijn persoonlijk probleem, maakt verder dat aan verzoekers blote beweringen geen geloof kan worden gesteld. Bovendien heeft hij klaarblijkelijk probleemloos op legale wijze met zijn eigen paspoort Irak verlaten.

Ter terechtzitting verklaart verzoeker uitdrukkelijk dat het probleem met de familie van het meisje J. is opgelost en dat hij hierom geen vrees meer koestert. Blijkens verzoekers eigen verklaringen acht de Raad het aldus niet nodig dit asielmotief nog verder te onderzoeken.

Wat betreft het probleem als peshmerga verklaart verzoeker dat hij niet begrijpt dat hij zou hebben aangegeven dat zijn vader naqib (kapitein) zou zijn, hij betoogt dat een militaire training van geen belang is en dat een persoon hoger in graad dan zijn vader hem heeft bevolen zijn zonen in te schrijven. Hij kreeg aldus op dezelfde dag te horen dat hij vanaf dan peshmerga was en moest meteen ten strijde trekken.

Verzoeker verklaart dat hij niet van 1991 tot 2005 in Nederland verbleef, maar wel van 1999 tot 2005. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker verklaard heeft sedert 1991 in Nederland te hebben verbleven. Hierom om bevestiging gevraagd, bevestigde hij uitdrukkelijk dat hij veertien jaar in Nederland verbleef (gehoorverslag, p. 3). Verzoeker beperkt zich thans tot het tegenspreken van de stukken van het dossier. De Raad merkt voorts op dat verzoeker ter terechtzitting verklaard heeft zeer goed Nederlands te spreken en geen bijstand van een tolk te willen. Aldus kan ook worden aangenomen dat verzoeker zich ook op het CGVS rechtstreeks tot de *protection officer* kon wenden of de vertolkingen zelf kon opvolgen. Dit blijkt ook zo te zijn gebeurd tijdens het gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Wat er ook van zij, dient thans verzoekers gedwongen rekrutering als peshmerga te worden onderzocht.

De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoeker zijn beweringen vooreerst met geen enkel document staaft. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, houden de foto's van personen in militair uniform geen bewijs in van hun identiteit. Verzoeker biedt ook geen verklaring voor de wisselende verklaringen over de functie van zijn vader. Het feit dat hij nooit in het verleden heeft gemeld dat zijn vader officier was van de peshmerga en integendeel verklaarde dat deze in een benzinstation werkte, samen gelezen met de totale afwezigheid van documenten die verzoekers relaas bevestigen, houdt een ernstige tegenindicatie in van verzoekers geloofwaardigheid.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet weet waarom werd genoteerd dat hij zou hebben verklaard dat zijn vader de rang van naqib heeft, kan ook hier worden vastgesteld dat deze verklaring steun vindt in het gehoorverslag (gehoorverslag CGVS p. 7) en dat verzoeker uitstekend Nederlands spreekt, zodat een

vertaalfout onwaarschijnlijk is. Bovendien geeft verzoeker ter terechtzitting een andere verklaring, namelijk dat hij de graad van zijn vader gewoonweg niet kende. Met het afleggen van steeds wisselende verklaringen, herstelt verzoeker geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheden, wel integendeel.

Waar verzoeker aanvoert dat hij werd opgeroepen om onmiddellijk naar het front te vertrekken, geeft verzoeker daarmee een *post factum* verklaring, die dan weer afwijkt van zijn eerdere verklaring voor het CGVS dat zijn vader hem reeds had ingeschreven als peshmerga, maar dat hij niet wist wanneer dit was. Verzoeker verklaarde dat zijn vader hem reeds voor zijn terugkeer (in 2013) vertelde dat hij hem inschreef bij de peshmerga (gehoorverslag CGVS p. 13). Hij zou hem in januari 2016 hebben geconfronteerd met het feit dat hij naar het front moest. Verzoekers huidige bewering dat hij werd ingeschreven en onmiddellijk moest optrekken naar het front, stemt dan ook niet overeen met de verklaringen voor het CGVS. In dit opzicht is ook het feit dat een professioneel leger verzoeker lange tijd niet opriep om hem dan zonder enige training, noch kennis van wapens rechtstreeks naar het front te sturen, erg onwaarschijnlijk. Ook hier ondersteunt verzoeker zijn bewering niet met enig objectief element.

Verder betwist verzoeker niet dat hij geen enkele informatie had omtrent het lot dat hem als deserteur te wachten staat, noch dat hij geen enkele poging ondernam om zijn situatie op te volgen, ondanks dat hij nog steeds met zijn moeder in Irak contact onderhield.

Verzoeker betwist verder niet dat hij niet verontrust was om met zijn officiële paspoort Irak op legale wijze te verlaten.

De Raad treedt dan ook het CGVS bij dat aan de ingeroepen vrees geen geloof kan worden gehecht.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op basis van de landeninformatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') voorts met recht gemotiveerd:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Het geweldsniveau en de impact van het geweld is regionaal erg verschillend. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sulejmaniyah te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze

gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export ende inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker voert aan dat de landeninfo in het administratief dossier, meer bepaald de "COI Focus. De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 4 november 2016" op het ogenblik van de bestreden beslissing zeven maanden oud was. Hij laat na zelf enig concreet element aan te brengen waaruit blijkt dat de informatie in dit document onjuist of niet meer actueel zou zijn. Deze informatie ligt

in dezelfde lijn en bevestigt de hoger gegeven motivering. De Raad bevestigt dan ook de bestreden beslissing waar deze stelt dat er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT